

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 5967/15

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופטת ע' ברון

המערערים: 1. לייטקום (ישראל) בע"מ
2. אבי ברק

נגד

המשיבים: 1. "בזק" החברה הישראלית לתקשורת בע"מ
2. יורוקום די.בי.אס בע"מ
3. שאול אלוביץ
4. יצחק אידלמן
5. מרדכי קרת
6. טלי סימון
7. חגי הרמן
8. יהושע רוזנצוויג
9. אלדד בן-משה
10. אור אלוביץ
11. אורנה אלוביץ פלד
12. עמיקם שורר
13. פורמלי Bank of America MERRILL LYNCH
INTERNATIONAL
14. גיל אמיד

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב מיום
25.06.2015 בתיק תנג 04-15-004773

תאריך הישיבה: כ"ו בטבת התשע"ו (07.01.2016)

בשם המערערים: עו"ד אופיר נאור; עו"ד עדי גרנות

בשם משיבה 1: עו"ד דניאל אברבנאל; עו"ד שגיא שיף

בשם משיבים 2,3,10-12: עו"ד ד"ר גיל אוריון; עו"ד אורית מלכא; עו"ד
ורדית זיגלבוים; עו"ד גילי גרצברג

בשם משיבים
4-9: עו"ד ניר כהן; עו"ד אמיר בן-ארצי

פורמלי

בשם משיבה 13 :

עו"ד רונון עדיני; עו"ד אפי שאשא; עו"ד סטס
(סולמון) שמיס

בשם משיב 14 :

פסק-דיןהשופט נ' הנדל:

1. שמענו את טענות הצדדים בערעור. בסיום הדיון, ולאור הערותינו, ביקשו המערערים למשוך את הערעור. טרם נגיע לשורה התחתונה, מצאנו לנכון להציף מספר נקודות, ולו בשל הסוגיות הכלליות שמתעוררות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (תנ"ג 15-04-4773, כב' השופטת ר' רונון).

א. עניינה של הכרעת בית המשפט המחוזי הוא שתי בקשות לאישור תביעה כתביעה נגזרת, ביחס לעסקה שבגדרה רכשה משיבה 1 (להלן: בזק) מאת משיבה 2 (להלן: יורוקום) את אחזקותיה של יורוקום בחברת די.בי.אס שירותי לווין (1998) בע"מ (להלן: יס ו-עסקת יס).

ב. בקשה אחת לאישור תביעה כתביעה נגזרת הוגשה על ידי משיב 14 – מר גיל אמיד (להלן: אמיד), ובקשה אחרת לאישור תביעה כתביעה נגזרת הוגשה על ידי המערערים – חברת לייטקום (ישראל) בע"מ (להלן: לייטקום) ומר אבי ברק (להלן: ברק).

ג. בית המשפט קמא קבע כי נכון יהיה לאשר רק בקשה אחת לאישור תביעה כתביעה נגזרת, מבין השתיים שהוגשו, ובתחרות בין המועמדים קבע כי יש להעדיף את אמיד. בהתאם, הורה בית המשפט המחוזי על מחיקת הבקשה מטעם המערערים. מכאן הערעור המונח בפנינו.

ד. עמדת בית המשפט המחוזי – לפיה יש לבחור בין הבקשות המתחרות שכן ניהול ההליך על ידי שני הגורמים לא יתרום ליעילותו ולאיכות בירורו – מקובלת עלינו בנסיבות העניין, ונדמה כי גם על הצדדים. המחלוקת בין הצדדים היא מיהו אותו גורם שראוי כי ינהל את ההליך.

ה. קביעה זו, לפיה יש להעדיף מבקש אחד על פני רעהו, מובילה לשתי קביעות נגזרות: האחת, כי על אף שהתנהלות שני המבקשים איננה מיטבית – עדיין יש לבחור מי המתאים יותר מבין שניהם. השנייה, כי אף אם ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת, עסקינן בהחלטה דיונית שהתקבלה על ידי הערכאה המבררת, וככזו – ערכאת הערעור לא תמהר להתערב בה.

- ו. מצויים אנו בשדה דיוני חריג, שבו בית המשפט רשאי להורות על מחיקת בקשה של גורם המבקש לתבוע בשם החברה, מן הטעם שיש גורם שמתאים יותר למשימה.
- ז. ככלל, יש להעניק משקל – ולפעמים משקל רב – בהכרעה מעין זו, לגורם אשר הגיש ראשון את בקשתו לעומת המבקשים האחרים. ואולם, כלל זה אינו מכריע בכל מקרה. כלל נוסף הוא כי הגשת הבקשה לאישור תביעה כתביעה נגזרת מוקדם מדי ובטרם מיצוי ההליכים, תפעל נגד מי שמיהר להגיש ראשון. אין לעודד מירוץ מלאכותי כדי לזכות להיות הגורם שינהל את הליך התביעה הנגזרת.
- ח. בענייננו, בית המשפט המחוזי קיבל כללים אלה. אמנם, אמיד הגיש ראשון את הבקשה לאישור תביעה כתביעה נגזרת. ואולם, המערערים הגישו עוד לפני כן המרצת פתיחה, במסגרתה בין היתר עתרו לגילוי מסמכים לצורך בחינת הגשת בקשה לאישור תביעה כתביעה נגזרת וכן דחיית כינוסה של האסיפה הכללית בעניין.
- ט. על אף קביעת בית המשפט המחוזי לפיה בקשת האישור של אמיד הייתה מוקדמת, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה כי בכל זאת ראוי שהוא ינהל את ההליך. הסיבה לכך, כפי שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי, היא התנהלותו חסרת תום הלב של ברק במסגרת המרצת הפתיחה שהגישו המערערים.
- י. אמנם נכון הוא, כי בית המשפט שדן בהמרצת הפתיחה לא קבע כי ברק פעל בחוסר תום לב. על כן, ובנסיבות העניין, לא היה הכרח לקבוע כזאת בהליך מושא הערעור. חרף זאת, מצאנו לקבל את עמדת בית המשפט המחוזי, כפי שעולה מפסק הדין בתיק המרצת הפתיחה, לפיה יש מקום לבקר את התנהלותו של ברק בהליך זה, גם אם אין בכך משום חוסר תום לב.
- יא. לכך יש להוסיף, כי המערערים לא הגישו בקשה לעיכוב הליכים יחד עם הערעור דנן, וההליך התקדם – גם על ידי הצדדים האחרים בהליך שהגישו כתב תשובה.
- יב. נבהיר שוב, כי מונח בפנינו מקבץ של נימוקים שונים, שייתכן כי אילו כל אחד מהם היה עומד לבדו – התוצאה הייתה אחרת. כך גם קבע בית המשפט המחוזי. ברם, וכפי שהוסבר לעיל, מסקנת בית המשפט המחוזי בהליך דנן הינה אפשרית ומנומקת, והיא מהווה יישום פרטני של הכללים הרלוונטיים על נסיבות המקרה. נדרש להכריע, כאמור, מיהו הגורם המתאים ביותר לניהול ההליך. לנוכח המכלול, איננו סבורים כי יש מקום שבית משפט זה, כערכאת הערעור, יתערב בתוצאה, בכפוף להבהרת הנקודות שפורטו לעיל.

2. סוף דבר, ובהתאם לבקשת המערערים, אנו מורים על דחיית הערעור. לנוכח הנסיבות ועמדת הצדדים, לא מצאנו מקום לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, ב' בשבט התשע"ו (12.1.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט